

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 244.250 van 23 april 2019
in de zaak A. 221.220/XIV-37.288**

In zake: de NV LEUNENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Valerie Meulemeester
kantoor houdend te 9473 Welle
Langestraat 152
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen: het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Greef
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Eikelenberg 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 januari 2017, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Vlaamse minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport van 28 oktober 2016 waarbij het beroep tegen de beslissing van het departement Werk en Sociale Economie van 7 juli 2016 tot weigering van een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B voor Hicham Kermouch wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 december 2018.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lotte Buekenhout, die *loco* advocaat Valerie Meulemeester verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partij dient op 1 maart 2016 een aanvraag in voor het verkrijgen van een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B voor de tewerkstelling van Hicham Kermouch.

Met een beslissing van 7 juli 2016 weigert het departement Werk en Sociale Economie de gevraagde arbeidsvergunning en arbeidskaart.

Op 18 juli 2016 stelt de verzoekende partij administratief beroep in tegen de voormelde beslissing.

De Vlaamse minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport beslist op 28 oktober 2016 het beroep ongegrond te verklaren en de gevraagde arbeidsvergunning en arbeidskaart B te weigeren. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omwille van gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt vast dat Hicham Kermouch in België verblijft zonder verblijfsvergunning. Volgens haar toont de verzoekende partij niet aan dat de kandidaat-werknemer bij het indienen van de aanvraag dan wel bij het instellen van het beroep tot nietigverklaring in wettig verblijf was in de zin van artikel 1, 6°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 ‘houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers’ (hierna: het koninklijk besluit van 9 juni 1999).

5. In de memorie van wederantwoord laat de verzoekende partij gelden dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de verwerende partij opnieuw moet beslissen over de aanvankelijk ingediende aanvraag. Volgens de verzoekende partij maakt de vraag of Hicham Kermouch op het ogenblik van de aanvraag voldeed aan de voorwaarden inzake het verblijfsstatuut, deel uit van de argumentatie ten gronde.

6. In haar laatste memorie voegt de verzoekende partij met verwijzing naar 's Raads arrest nr. 226.440 van 14 februari 2014 toe dat, indien de bestreden beslissing nietig wordt verklaard, dit automatisch impliceert dat de overheid geen wettige redenen had om de gevraagde werkvergunning en arbeidskaart te weigeren en de overheid derhalve verplicht wordt om *ab initio* de gevraagde arbeidsvergunning en arbeidskaart toe te kennen.

Beoordeling

7. Luidens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan een annulatieberoep zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van deze wetten, voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het staat aan de Raad van State te oordelen of een verzoeker die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij zijn beroep. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, punt B.4.3).

8. In artikel 1, 6°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 wordt wettig verblijf gedefinieerd als “de verblijfssituatie van de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd te verblijven in het Koninkrijk of die gemachtigd is er zich te vestigen krachtens de wet van 15 december 1980 of de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, met

uitzondering van de verblijfssituatie van de vreemdeling die gemachtigd werd te verblijven in het Koninkrijk voor een periode van maximum drie maanden.”

Artikel 34, 7°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999, zoals het is ingevoegd bij artikel 9 van het koninklijk besluit van 6 februari 2003 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers’ (hierna: het koninklijk besluit van 6 februari 2003), voorziet in de volgende weigeringsgrond:

“De arbeidsvergunning en de arbeidskaart worden geweigerd wanneer:
7° op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, de betrokken buitenlandse werknemer, wat zijn recht op of zijn machtiging tot verblijf betreft, het voorwerp is van een negatieve beslissing, die niet het voorwerp is van een opschortend beroep of die niet door de rechter werd opgeschort.”

Het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 6 februari 2003 stelt inzake de bespreking van de artikelen 2, 6°, en 9:

“Artikel 2, 6°

In die nieuwe bepaling wordt verduidelijkt dat behalve in de gevallen bedoeld in 19° en 22°, a), de vrijstellingen opgesomd in artikel 2 van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 niet van toepassing zijn wanneer ten opzichte van hun begunstigden een definitieve negatieve beslissing werd opgenomen met betrekking tot hun verblijf.

Diezelfde bepaling is ook terug te vinden in artikel 9 van dit besluit, waarin dezelfde reden van weigering van arbeidskaart wordt ingevoegd, evenals in artikel 10 (intrekking arbeidskaart).

Overigens zal er nagedacht worden over een systeem dat het mogelijk maakt om de werkgever ervan in kennis te stellen dat de betrokken persoon hier niet wettig verblijft.

[...]

Artikel 9

Door die bepaling wordt een geval van weigering van toekenning van arbeidskaart of arbeidsvergunning toegevoegd. Voor toelichting wordt verwezen naar de bespreking van artikel 2, 6°, van dit ontwerp.

Er dient vermeld te worden dat diegene die nooit een verblijfsvergunning bekomen heeft natuurlijk onderworpen is aan deze bepaling los van het feit dat er geen eigenlijke negatieve beslissing is, zoals dit bijvoorbeeld het geval zou zijn voor een clandestien.

Deze opmerking is eveneens van toepassing voor artikel 10.”

Met het koninklijk besluit van 6 februari 2003 is dus een nieuwe reden ingevoegd om de arbeidsvergunning te weigeren die betrekking heeft op alle personen die op de datum van de indiening van de aanvraag geen verblijfsrecht genieten, hetzij omdat ze dat recht nog niet hebben verkregen, hetzij omdat ze geen opschortend beroep hebben ingesteld tegen een negatieve beslissing over hun recht op verblijf. Een machtiging tot verblijf van maximum drie maanden kan niet in aanmerking worden genomen.

9. Uit geen enkel element van het administratief dossier noch uit enig ander stuk blijkt dat Hicham Kermouch op 1 maart 2016, toen de aanvraag werd ingediend die tot de bestreden beslissing heeft geleid, beschikte over enige titel voor zijn verblijf in België.

Op het ogenblik van de indiening van de aanvraag voor een arbeidsvergunning en een arbeidskaart was Hicham Kermouch derhalve niet in wettig verblijf in de zin van artikel 1, 6°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999. Hieruit volgt dat de verzoekende partij reeds vanaf het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang heeft bij een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat zelfs na een eventuele nietigverklaring de gevraagde arbeidsvergunning en arbeidskaart niet kunnen worden toegekend omwille van het bepaalde in de artikelen 1, 6° en artikel 34, 7°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999.

In de memorie van wederantwoord verwijst de verzoekende partij wat het verblijfsstatuut van Hicham Kermouch betreft weliswaar naar de “argumentatie ten gronde”, doch in de middelen tot nietigverklaring wordt nergens aangegeven dat de betrokkene op het ogenblik van het indienen van de aanvraag wettig verbleef op het grondgebied noch dat de voorwaarde van dat wettig verblijf niet van toepassing zou zijn op hem. De middelen dienen derhalve niet te worden onderzocht om uitspraak te doen over de exceptie.

10. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig april tweeduizend negentien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques